

Vlaams
Parlement

ingediend op **1586** (2017-2018) – Nr. 2
11 juni 2018 (2017-2018)

Verslag

namens de Commissie voor Buitenlands Beleid,
Europese Aangelegenheden, Internationale Samenwerking,
Toerisme en Onroerend Erfgoed
uitgebracht door Manuela Van Werde

over het ontwerp van decreet

houdende instemming
met het verdrag van de Raad van Europa
inzake cinematografische coproductie (herzien),
opgemaakt te Rotterdam op 30 januari 2017

Samenstelling van de Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Internationale Samenwerking, Toerisme en Onroerend Erfgoed:

Voorzitter: Rik Daems.

Vaste leden:

Ingeborg De Meulemeester, Marc Hendrickx, Jan Van Esbroeck, Karl Vanlouwe, Karim Van Overmeire, Manuela Van Werde;

Sabine de Bethune, Vera Jans, Ward Kennes, Johan Verstreken;

Rik Daems, Herman De Croo;

Tine Soens, Güler Turan;

Wouter Vanbesien.

Plaatsvervangers:

Cathy Coudyser, Danielle Godderis-T'Jonck, Andries Gryffroy, Sofie Joosen, Elke Sleurs, Sabine Vermeulen;

Karin Brouwers, Griet Coppé, Joris Poschet, Valerie Taeldeman;

Jean-Jacques De Gucht, Marnic De Meulemeester;

Renaat Landuyt, Steve Vandenberghe;

Bart Caron.

Toegevoegde leden:

Stefaan Sintobin;

Christian Van Eyken.

Documenten in het dossier:

1586 (2017-2018) – Nr. 1: Ontwerp van decreet

De Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Internationale Samenwerking, Toerisme en Onroerend Erfgoed besprak op 5 juni 2018 het ontwerp van decreet houdende instemming met het verdrag van de Raad van Europa inzake cinematografische coproductie (herzien), opgemaakt te Rotterdam op 30 januari 2017.

1. Inleidende uiteenzetting door Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel

Minister *Sven Gatz* zegt dat het voorliggende ontwerp van decreet de instemming betreft met een herzien verdrag van de Raad van Europa inzake cinematografische coproductie. Dit verdrag biedt een kader voor de coproductie van films met minstens drie coproducenten, gevestigd in drie verschillende landen die partij zijn bij het verdrag. Het kan ook gebruikt worden als een bilateraal kader bij het ontbreken van een specifiek coproductieverdrag tussen twee partijen. Het centrale idee is dat cinematografische coproducties die binnen de werkingssfeer van dit verdrag gerealiseerd worden, gelijkgesteld worden met nationale films voor wat de toekenning van voordelen betreft.

Het verdrag is een herziening van het Europees verdrag van 1992 inzake de cinematografische coproductie. Dit werd door 43 lidstaten van de Raad van Europa geratificeerd, waaronder België. De doelstelling van deze conventie is het stimuleren van Europese multilaterale coproducties en de bescherming van creatie, de vrijheid van meningsuiting en de culturele diversiteit van Europese landen. Sinds 1992 is de Europese filmwereld grondig veranderd. De opkomst van nieuwe technologieën, de verschillen in steunmaatregelen voor film tussen landen en het stijgende aantal coproducties, ook met niet-Europese landen, maken dat de conventie van 1992 deels is verouderd.

Een herziening drong zich dus op. Als voorbereiding op een Vlaams standpunt werd het advies van het Vlaams Audiovisueel Fonds (VAF) ingewonnen en werden de beroepsverenigingen van de producenten geconsulteerd. Samen met de Franse Gemeenschap werd een Belgisch standpunt voorbereid voor de expertengroep die in 2015 een ontwerptekst voorlegde aan de Stuurgroep Cultuur, Erfgoed en Landschappen van de Raad van Europa. Het herziene verdrag werd goedgekeurd door het Comité van Ministers bij de Raad van Europa op 29 juni 2016 en ondertekend door de federale ambassadeur voor België op 28 augustus 2017. Tot hertoe ratificeerden vijf landen het herziene verdrag.

Gemengd karakter

De Werkgroep Gemengde Verdragen legde het gemengde karakter van de overeenkomst voorlopig vast op 8 mei 2015. Op 21 september 2015 werd dit goedgekeurd door de voorzitter van de Interministeriële Conferentie voor Buitenlands Beleid. De Raad van State bevestigde in zijn advies dat het verdrag ook raakt aan federale bevoegdheden (bijvoorbeeld de toegang tot het grondgebied), en bevoegdheden van de gewesten (economische aspecten van coproducties).

Belangrijkste wijzigingen in het herziene verdrag

De vereiste minimale en maximale financiële bijdragen van coproducenten werd verlaagd. De minimale bijdrage, opgenomen in het verdrag van 1992, vormt een drempel voor kleinere filmlanden. Ook Vlaamse producenten vonden de minimale bijdrage te hoog. In het herziene verdrag wordt de minoritaire bijdrage voor multilaterale producties 5 procent, in plaats van 10 procent van de totale productiekosten. De maximale bijdrage wordt verhoogd van 70 naar 80 procent.

Ook voor de bilaterale coproducties werden de minimale bijdragen verlaagd en de maximale bijdragen verhoogd.

Een tweede wijziging is de actualisering van de clausule met betrekking tot het eigendom van de rechten. Door de digitalisering is een verwijzing naar 'beeld en geluidsnegatief' achterhaald. In de herziene versie gaat het om eigendom van materiële en immateriële rechten, en om de master, de eerste gemonteerde versie.

Omwille van een toenemende internationalisering in de filmsector werd het verdrag geopend voor landen die geen lidstaat zijn bij de Raad van Europa. Dit beoogt een stimulering van samenwerking met producenten afkomstig uit landen die net als Europese landen veel aandacht opbrengen voor culturele diversiteit en auteursfilms. Het kan ook bijdragen aan de circulatie van cinematografische werken buiten de Europese grenzen. Een toetreding van een niet-lidstaat is echter geen recht of automatische procedure. Voor toetreding is unanimititeit van de lidstaten nodig.

De vierde wijziging is dat de aanvraagprocedure, opgenomen als eerste bijlage bij het verdrag, in twee stappen zal verlopen. Een voorwaardelijke erkenning moet worden aangevraagd, voorafgaand aan de eerste opnamedag. Deze erkenning kan producenten helpen om de verdere financiering in stelling te brengen. Na realisatie wordt een definitieve erkenning aangevraagd. In het kader van een geïntegreerd filmbeleid, een doelstelling opgenomen in de beleidsnota Cultuur, zal het VAF de aanvragen behandelen. Het doet dit momenteel reeds voor het verdrag van 1992.

Voorts wordt het puntensysteem, opgenomen in de tweede bijlage, geactualiseerd. Hiernaast zijn ook aparte puntenkaders opgesteld voor animatie en documentaire.

De zesde en laatste wijziging is de aparte procedure die wordt ingesteld om de bijlagen, de aanvraagprocedure en het puntensysteem te wijzigen, met het doel beter in te spelen op evoluties in de sector. In het ontwerp van instemmingsdecreet is opgenomen dat de Vlaamse Regering elke wijziging aan de bijlagen bij het verdrag meedeelt aan het Vlaams Parlement. Het parlement kan zich tegen die wijziging verzetten. Op advies van de Raad van State werd een minimale termijn van zes maanden, vanaf de mededeling van de Vlaamse Regering, opgenomen opdat het parlement over voldoende tijd kan beschikken om de wijziging te onderzoeken en indien nodig verzet kenbaar kan maken.

De minister wijst er tot slot nog op dat hier in het land bijna geen enkele film meer wordt gemaakt zonder coproductie. Dat is, nog meer dan al in 1992 het geval was, een essentieel onderdeel geworden van het maken van een film. Voor de landen die films maken in het Engels is er geen probleem, maar alle andere, kleine en zelfs middelgrote landen, moeten voor de financiering van films een beroep doen op coproductie. Samen met de overheidssubsidies en de taxshelter, is coproductie het vliegwiel van de financiering van de Vlaamse film en dus ook zeer belangrijk voor het succes ervan.

2. Bespreking

Herman De Croo stipt aan dat het verdrag sinds 1992 blijkbaar toelaat dat er coproducties worden gemaakt met producenten van minstens drie landen. Als er bijvoorbeeld een coproductie wordt opgezet tussen de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap en Nederland, wordt er dan wel of niet voldaan aan dat criterium? Of moet het effectief om staten gaan, in welk geval er in de toekomst allicht opnieuw een wijziging van het verdrag zal worden voorgesteld?

Minister Sven Gatz antwoordt dat de invalshoek staatkundig is, het gaat met andere woorden om drie lidstaten. Dat neemt echter niet weg dat er bijvoorbeeld kan worden samengewerkt vanuit de Vlaamse Gemeenschap, Nederland en Duitsland. In de regel worden coproducties met drie tot vijf partners gemaakt en tussen de filmfondsen worden ook afspraken gemaakt over hoeveel coproducties zij jaarlijks met een ander filmfonds doen. Zo is er met Nederland bijvoorbeeld een engagement om vijf coproducties per jaar te doen. Er is altijd iemand majoritair, bij de film 'Girl' bijvoorbeeld is dat de Vlaamse Gemeenschap. Bij de ook in Cannes getoonde film 'Nos batailles' is de Franse Gemeenschap dan weer majoritair en de Vlaamse Gemeenschap minoritair. Iedereen heeft uiteindelijk iedereen wat nodig en dat zorgt dan weer voor een grote markt.

Rik Daems meldt dat het Uitgebreid Bureau heeft beslist dat rapporten en verslagen van de Raad van Europa, via de filter van de commissie voor Buitenlands Beleid, aan de vakcommissies zullen worden bezorgd. De Raad van Europa is een vrij onbekende entiteit, maar behandelt tal van kwesties met een directe impact op het beleid in Vlaanderen.

3. Stemmingen

3.1. Artikelsgewijze stemming

De artikelen 1, 2 en 3 van het ontwerp van decreet worden eenparig aangenomen met 8 stemmen.

3.2. Stemming over het geheel

Het ontwerp van decreet houdende instemming met het verdrag van de Raad van Europa inzake cinematografische coproductie (herzien), opgemaakt te Rotterdam op 30 januari 2017 wordt eveneens eenparig aangenomen met 8 stemmen.

Rik DAEMS,
voorzitter

Manuela VAN WERDE,
verslaggever